

békességteremtésből fakadó erőszakmentesség. Pontosabban kiemelkedett, főként az erőszakosságot ellenünk is gyakorló kommunizmusban. Ma már elgondolkodtató, hogy a Mammon világában nem merült fel körünkben, hogy talán volna jel értékű jézusi válaszuk a pénzvilág önzésének csalogatásaira is. Igent mondtunk az adásra. Adásaink élnek és éltetnek. Emellett azonban komfortigényeinkkel odáig juthatunk, hogy évekre kiszolgáltatathatjuk magunkat a Mammon bankjainak. Az erőszak esetében már tudtunk jellé válni nemet mondani tudással. Az őszülő Bokor téli pihenője után, tavaszi rügyfakadással, vajon milyen jézusi gyümölcs reményével lendül neki az új korszakának? Reménykedjünk, hogy utánunk jövő, Jézusnak elkötelezett fiatal testvérbarátaink majd megtalálják az új nemek és igenek gyümölcsöt hozó területeit...

BULÁNYI GYÖRGY

ADZSIK

A kétezer esztendő minden Jézust megtagadásának egyetlen végső oka - a többet birtokolni akarás volt. Ezt a jézusi megállapítást görögül pleonexiának mondják, s a 16. századból eredő magyar nyelven kapzsiságnak. A kapzsi - igéből képzett melléknév. Kap az ige, -zsi a képző, és kész a kapzsi. Mit is jelent az, hogy valaki kapzsi? Csinálok egy másik melléknévet, abból megtudjátok. De azt az Isten Országának igéjéből csinálom. Van olyan? Hogyne volna, ha egyszer megtanultuk, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni. Mondom: ad az ige, -zsi a képző, s már kész is az új szó, az adzsi. Be is terjesztem a Nyelvtudományi Társaságnak: fogadja el, mint az Isten Országát akarókra jellemző kifejezést. Akik nem a Mammonnak akarnak szolgálni, azok az adzsi. Mivel nem adzsi, hanem kapzsi voltak, ezért gyilkolták egymást századokon keresztül és könyörtelenül az ú.n. keresztény nemzetek is. Mondjuk ki hangosan és határozottan: Mi változatlanul Jézus népe akarunk lenni. Mi változatlanul az Atyától akarunk tanulni, hogy Jézushoz mehessünk, és ehessük az Élet kenyerét. Mi nem kapzsi, mi adzsi akarunk lenni!

Nyomorúságba pedig mi nem sodródhatunk, hiszen testvérek vagyunk, akik semmit nem mondanak a magukénak, mert mindenük közös, mint egykor Jeruzsálemben. Még nem tudjuk pontosan megmondani, hogyan is fog ez Bokorligeten meg másutt is testet öltetni, de mi hegyen épült város akarunk lenni, mi példát akarunk adni az egész egyháznak meg az egész világnak. Bizonyítani, hogy semmi értelme sincs a NATO-nak és az egymást öldösésnek, mert mi osztozunk azokkal, akik osztozni akarnak velünk.

Lehet, hogy a Nagy Bumm utolsó másodpercei - amit mi történelmileg meg tudunk tapasztalni - csak sajnálatos kisiklás az Istentől tanítottság történelmi vonalából, s van mód visszakapaszkodni a nem-ismert, de Istennek tetsző múltba. Lehet, hogy ezért jött a Fiú. Azért, hogy elmondja nekünk, hogy mi volt kezdetben, amikor még nem volt válás, hanem a kettő egy volt. Amikor még nem volt enyém és tiéd, hanem csak miénk. Hogy is mondta Csokonai Vitéz Mihály?

Az "enyém", a "tiéd" mennyi lármát szüle,

Miolta a "miénk" nevezet elüle.

Hát abba kell maradnia ennek a történelmi lármának, amely csataterekké rondítja Isten szép világát. Az Atya a maga életének szépséget tanítja, s az nem ismeri a csataterek lármaját. A Fiúhoz akarunk menni, mint az Atya tanítottjai, mint theodidaktói, mint Istentől tanítottak.

Mi ennek a Fiúnak az elkötelezettjei vagyunk. Mi ennek a Fiúnak a kenyerét-testét esszük, borát-vérét isszuk, hogy olyanokká legyünk, mint ő. Talán nem élem meg az első fészekrakást, talán megérem. Mindegy. A Fiú jó magot vetett, s abból nem Mammon, nem magántulajdon fog megszületni, hanem az, hogy mindannyiunknak százannyi testvére és nővére lesz, százannyi háza és földje, s ha befejezzük földi pályafutásunkat, akkor még ráadásul örök életünk is lesz az Atya házában.